

Jasn e poselství evangelia - Zac Poonen

V tomto článku chci vysvětlit, co je předpokladem pro to, abychom mohli *být narozeni nov e* – nebo *zachráněni*.

Prvním krokem k této zkušenosti je pokání. K tomu, abyste mohli činit pokání (odvrátiti se od h i chu), musíte nejprve pochopit, co je h i ch. Pokání dnes mnozí k est an e chápou nespr vn e, protože se velmi rozšířily nespr vn e představy o tom, co je h i ch.

Během posledních několika desetiletí v k est anstv i zna n e poklesly obecn e přijímané standardy. „*Evangelium*“ v podobě, jak je dnes k azou mnozí kazatelé je Pravda zna n e zředěná. Lidem se říká, že sta i věřit v Jez še. Pouhou vírou v Jez še *bez pokání* se však nezachrání nikdo.

Základ k est ansk ho života je *být narozen nově*. Vedete-li dobrý život, avšak aniž byste položili tento základ, vaše k est anstv i bude jako jiná náboženství – která rovněž u i své stoupence v est dobrý život. Dobrý život v est zajisté musíme. Je to ale nadstavba - *nikoli základ k est anstv i*. Základ je *být narozen nově*. T m musíme za it všichni.

Jez š uil výrazu „narozen nově“ v Evangeliu podle Jana v rozmluvě s Nikodémem, n boensk m v dcem, který měl Boi b aen  a  il spravedliv e. Přesto mu Jez š řekl, „*Nenarodí-li se kdo nově, nemůže spatřit Boi království*“ ([J 3,3](#)). Z toho plyne, že pro vstup do Boiho království, se musíte narodit nov e z Ducha, i kdybyste byl velmi dobrý  lov ek! Jez š pokračoval  a řekl, že bude vyvýšen na k r  a zemře,  a že ti, kdo v něho uv r i, obdri věčný život ([J 3,14.16](#)).

Jez š dále řekl, že lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé ([J 3,19](#)). Ti, kdo jsou pravdiví přicházejí ke světlu  a jsou zachraov ni ([J 3,21](#)). Abyste mohli být zachráněni, musíte vyjít na světlo. To znamená být k Bohu up imn y  a vyznat mu své h i chy. Všechny své h i chy, které jste spáchali si samozřejme nemůžete pamatovat. Musíte ale doznat, že jste h i sn k  a vyznat Bohu jak koli h i ch, na který se upamatujete.

H i ch je závažná v e  a zpočátku budete moci ve svém životě spatřovat pouze jeho velmi nepartnou   st. Je to jako když  ijete ve veliké zemi, ze které znáte jen nepartnou   st. Když se ale budete odvracet od h i ch , které uvidíte, budete postupn e spatřovat z té „*zem  h i chu*“ ve svém životě více  a více. Vytrv ate-li v chození ve světle, začnete spatřovat dal si oblasti svého h i chu –  a budete se moci o i  řovat víc  a víc i od nich. Proto musíme *chodit* v up imnosti před Bohem neustále.

Představte si, že  ijete v domě, ve kterém je mnoho místností  a ty jsou pln e špíny. Chcete, aby Jez š přišel  a  il ve vašem domě s vámi. On ale nemůže  it ve špíně. S úklidem vám ale sám pomůže –  a vezme jednu místnost po druhé. M sto za m stem, kousek po kousku, až bude čistý celý dům. Tak je to s růstem svatosti v našem k est ansk m životě.

Apoštol Pavel kdysi řekl, že ať přišel kamkoli, všude hlásal všem stejné poselství: Pokání k Bohu a víru v Pána Ježíše Krista ([Sk 20,20n](#)). To jsou dva požadavky pro dobrý základ vašeho života a narození se nově. Bůh spojil pokání a víru v jedno. Avšak mnozí křesťanští kazatelé je rozdělili. Pokání z většiny dnešních evangelizačních kázání zmizelo a většina dnešních kazatelů káže už jen víru.

Máte-li ale jen víru, *nemůžete* se narodit nově. Žena sama o sobě nemůže mít dítě, ať se snaží sebevíce. Ani muž sám o sobě nemůže mít dítě. Musí být spolu jako muž a žena. Tak se narodí dítě. Teprve tehdy, když se spojí *pokání s vírou*, narodí se dítě Ducha – až tehdy může dojít k narození se nově ve vašem duchu. Duchovní narození je právě tak skutečné jako tělesné a i ono nastane během okamžiku. Narození se neděje postupně.

Příprava může trvat měsíce – stejně jako u tělesného porodu. Narození se nově je ale otázkou okamžiku, stejně jako u tělesného narození. Někteří křesťané si nepamatují, kdy se narodili nově. Ani já si to nepamatuji. Je to stejné jako bychom si nepamatovali datum, kdy jsme se narodili tělesně. Na tom nezáleží, důležité je, že člověk žije!! Důležité je, abyste s jistotou nyní věděli, že žijete v Kristu.

Jsme úzkoprsí, když říkáme, že Ježíš je jediná cesta k Bohu?

Dovolte mi na tuto otázku odpovědět ilustrací: ten, kdo nikdy neviděl mého otce (ani na fotografii) nemůže vědět, jak vypadá. Stejně tak i my, kdo jsme nikdy neviděli Boha, nemůžeme o něm nic vědět a nevíme, jak se k němu dostat. Ježíš Kristus přišel od Boha. Jen on nám k němu může ukázat cestu. Říká, „Já jsem ta Cesta, nikdo nepřichází k Otci než skrze mne“ ([J 14,6](#)).

Když přemýšlíme o tomto Ježíšově prohlášení, že je JEDINOU CESTOU k Bohu Otci, můžeme učinit pouze dva závěry; buď že mluvil *pravdu* nebo že *lhal* a *klamal*. Kdo ho ale usvědčí ze lži? Mohl to být dobrý člověk nebo prorok? Ne. Jako pouhý člověk by byl lhář a svůdce. Nemohl být jen dobrý člověk – byl to sám Bůh. Z toho všeho vychází, že Ježíš byl skutečný Bůh v lidské podobě.

Pravda je úzkoprsá. V matematice 2+2 jsou vždy 4. Nemůžeme být velkorysí a uznat 3 nebo 5. Nemůžeme uznat dokonce ani 3,9999. Pokud bychom akceptovali takové odchylky, došli bychom k chybnému výsledku. Víme, že země obíhá kolem slunce. Pokud bychom se rozhodli nebýt „úzkoprsí“ a připustili, že slunce obíhá kolem země, naše astronomická kalkulace bude chybná. V chemii H₂O je vždy voda. Nemůžeme být velkorysí a uznat, že H₂O by mohla být sůl!! Na těchto příkladech vidíme, že pravda je absolutní a v každém oboru je velmi úzkoprsá. To platí také, jde-li o Boží věci. Velkorysost by vedla k mnoha chybným závěrům v matematice, astronomii i v chemii – a v poznání pravdy o Bohu také.

Bible učí, že každý člověk je hříšný a že Ježíš zemřel za *hříšníky*. Pokud tedy ke Kristu přicházíte jako „*křesťan*“, hříchy vám neodpustí, protože nezemřel za křesťany! Zemřel za hříšníky. Odpuštění může získat jedině ten, kdo přichází k Ježíši a říká „Pane, jsem hříšník“. Přicházíte-li k Ježíši jako stoupenec nějakého náboženství (dobrý člověk),

nemůžete očekávat, že vám odpustí, protože zemřel za *hříšníky*. Přicházíte-li ale jako hříšník, hříchy vám může odpustit ihned.

Pro kohokoli z nás lidí je snadné vědět, že jsem hříšník, protože Bůh nám dal svědomí. Děti mají velmi citlivé svědomí, a proto si špatnost uvědomí velmi rychle. S dospíváním se jejich svědomí zatvrzuje a stává se necitlivé. Když lže 3leté dítě, tváří se provinile, protože jeho svědomí je provinilé. O 15 let později dokážou lhát a přitom se dívat zpřímá, protože své svědomí umrtvili častým potlačováním jeho hlasu. Chodidlo miminka je tak jemné, že ucítí i dotek peříčka. Chodidlo dospělého je již natolik tvrdé, že neucítí dotek špendlíkem, pokud se dost nepřitlačí. Tak je to postupem času i se svědomím.

Svědomí je hlas, který dal Bůh do našeho nitra. Dělá z nás morální bytosti. Zprostředkovává nám elementární poznání, co je dobré a co špatné. Je to úžasný Boží dar. Ježíš o něm hovořil jako o „oku srdce“ ([Lk 11,34](#)). Jestli nebudeme o tento svůj zrak pečovat starostlivě, jednoho dne duchovně oslepeme. Ignorování výčitek svědomí, je stejně nebezpečné, jako byste trvale ignorovali v očích zrnka prachu – jednoho dne by došlo k naprostému oslepnutí - duchovně.

Narozené děti nejsou vyznavači žádného náboženství. Všechny jsou stejné. Ještě i ve dvou letech jsou všechny stejné – sobecké a hašteřivé. Postupem času jim jejich rodiče vštěpují své náboženství, a tak se z nich stávají stoupenci různých náboženství. Ve více než 90% případů je člověk takového náboženství, jaké mu vybrali rodiče.

Bůh nás nevidí jako stoupence různých náboženství, ale jako hříšníky. Ježíš přišel z nebe na zem, aby položil život za hřích celého lidstva. Nezemřel za ty, kdo jsou přesvědčeni, že jsou dobří a že se jednou přijdou k Bohu, ale za ty, kteří uznávají, že jsou hříšní a *nehodní* vstoupit do Boží přítomnosti. Vaše svědomí vám říká, že jste hříšní. Proč by tedy mělo být těžké přijít k Ježíši a doznat se, „Pane, jsem hříšník, udělal jsem ve svém životě mnoho špatných věcí“?

Někdo se může zeptat, „Cožpak Bůh, který je dobrý jako otec nemůže nedbat na náš hřích a prominout nám ho?“ Kdyby něčí syn rozbil (nebo ztratil) něco drahocenného, litoval by toho a otcí by se omluvil, ten by mu jistě odpustil. To jistě, ale něco rozbít není otázka *morálky*. Kdyby hřích byl jen takovéto povahy, Bůh by nám ihned odpustil. Hřích ale *není* v této rovině. *Hřích je zločin* ([1J 3,4](#)).

Kdyby nějaký člověk byl povoláním soudce a měl soudit vlastního syna za spáchaný zločin, mohl by mu snad říci „Synu, miluji tě. Odpouštím ti a nepotrestám tě“? Žádný pozemský soudce, který má být jen špetku smyslu pro spravedlnost by to neudělal. Náš smysl pro spravedlnost, který všichni máme, je pouhou částí té dokonalé spravedlnosti všemohoucího Boha, jenž nás učinil ke své podobě, podle svého obrazu. Pokud jsme tedy udělali něco skutečně špatného Bůh jako soudce nám musí říci, „Miluji tě, avšak ty jsi spáchal zločin, a proto tě musím odsoudit. Během soudního přelíčení, ať bude syn litovat sebevíc, jeho otec, jako soudce musí vyměřit trest. Řekněme, že syn spáchal bankovní loupež. Otec mu vyměří plný trest podle zákona – odsoudí ho, řekněme k pokutě milion korun. Jelikož syn nemá peníze a takovou pokutu není schopen zaplatit,

musel by jít do vězení. V té chvíli soudce - otec odstoupí od soudního stolce, svlékne soudcovský talár a sestoupí dolů. Otevře šekovou knížku a vypíše šek na 1 milión (veškeré své celoživotní úspory) a předá ho synovi, aby mohl jít a zaplatit uloženou pokutu. Může ho syn obvinít, že ho dost nemiluje? Ne! Současně ho ale nemůže obvinít nikdo jiný, že tento případ nesoudil spravedlivě, protože synovi vyměřil trest podle požadavku zákona. Přesně to dělá Bůh s námi. Jako Soudce vyhlásil, že za svůj hřích musíme všichni do jednoho zemřít. Pak ale sestoupil, přišel v podobě člověka a sám vykoupil náš trest.

Z Bible se dozvídáme, že Bůh, ačkoli je *Jediný*, projevuje se ve třech osobách – Otec, Syn a Duch Svátý. Kdyby Bůh byl jen jedinou osobou, nemohl by opustit svůj trůn v nebesích a sestoupit dolů na zem v podobě člověka jako Ježíš. Kdo by pak řídil vesmír? Tím, že Bůh existuje ve Třech Osobách, mohl Syn sestoupit na zem a zemřít za náš hřích před nebeským Otcem jako Soudcem. Někteří křesťané křtí „*pouze*“ ve jméno Ježíše. Říkají, že existuje jen jediná Osoba Božství – Ježíš. To je vážný omyl. [1. List Janův 2,22](#) říká, že kdo popírá Otce i Syna, má ducha antikristova. Takový potom bude popírat i to, že Bůh Syn, Ježíš Kristus, přišel v lidské podobě, zapřel svoji lidskou vůli a vykonal vůli Otcovu tím, že před Bohem Otcem nesl trest za náš hřích ([1J 4,2n](#)).

Když Ježíš přišel na zem byl cele Bůh a byl cele člověk. Když umíral na kříži, nesl trest za hříchy veškerého lidstva. Tím trestem je být na věčnost odloučen od Boha. Když Ježíš visel na kříži, nebeský Otec ho opustil. Takové odloučení je pro lidskou bytost tou nejstrašnější trýzní.

Peklo je jediné Bohem opuštěné místo ve vesmíru. Tam Bůh není. Proto se tam může zlo a ďábel projevat naplno. Je to právě zlo, které činí věci tak hrozné pro všechny, kdo jdou do pekla. Ježíš vytrpěl tuto trýzeň, když visel na kříži. Na kříži strávil 6 hodin. Poslední 3 hodiny byl v odloučení od Boha. Slunce se zatmělo, země se třásla. Spojení, které měl s Bohem se přerušilo. Hlavou Krista je Bůh ([1K 11,3](#)) – když ho opustil, bylo to jako by mu utrhli hlavu. Jaká muka to musela být, nemůžeme plně pochopit.

Kdyby byl Ježíš pouhým člověkem, stvořenou bytostí, nemohl by na sebe vzít trest za miliardy lidí, kteří kdy na zemi žili od časů Adama. Poprava pouhého člověka by nemohla zastoupit popravu miliardy vrahů! Člověk Ježíš měl ale současně podstatu věčného Boha, proto mohl zemřít zástupně.

Navíc, protože je věčný, mohl věčný trest odpykat během tří hodin.

Kdyby Ježíš Kristus nebyl Bůh a Bůh Otec by ho nechal trpět za naše hříchy, byla by to obrovská nespravedlnost. Bůh nemůže trestat člověka za zločin, který spáchal někdo jiný, i kdyby byl ochoten trpět místo něho. Vašeho přítele nemůže popravít místo vás, to by nebyla spravedlnost. Kdyby tedy Ježíš byl pouhým člověkem a přitom by byl potrestán za naše hříchy, byla by to ta největší nespravedlnost.

Je tedy patrné, že žádný ze stvořených lidí nemohl nést trest za hříchy druhých. Nikdo z lidí totiž není bez hříchu. Jedině Bůh mohl nést tento trest, protože on je Soudcem

celého vesmíru. Jen on má právo nás potrestat – a jen on měl pravomoc vzít ten trest na sebe. To také udělal, když přišel na zem v osobě Ježíše Krista, jenž byl bez viny. Základy křesťanské víry spočívají ve dvou velikých věcech: *Za první*, že Kristus zemřel za hříchy lidstva. *Za druhé*, že třetího dne vstal z mrtvých.

Kdyby Ježíš nevstal z mrtvých, nebyl by lidem podán důkaz, že je Bůh. Fakt, že vstal z mrtvých je důkazem, že vše, co říkal a učil, byla ryzí pravda. Žádný náboženský vůdce nikdy nehlásal, že přišel zemřít za hříchy světa. A žádný náboženský vůdce nikdy nevstal z mrtvých. Tyto dvě skutečnosti činí Ježíše Krista naprosto jedinečným.

Všechna náboženství učí, abychom s druhými jednali dobře a žili s nimi v pokoji. Křesťanská víra má ale jedinečný základ: *Kristus zemřel za naše hříchy a vstal z mrtvých*. Pokud se tyto dvě skutečnosti odstraní, stane se z křesťanství náboženství jako každé jiné. Právě tyto dvě skutečnosti činí křesťanství jedinečným.

Bůh nás stvořil, abychom žili pro něho. My lidé si ale každý žijeme pro sebe. Když přicházíme k Bohu, musíme přijít jako kající zloděj, který lituje, že po mnoho let kradl, co patřilo Bohu a nyní se rozhodl, že už nikdy více nekrást nebude. Musíme k němu přicházet s vděčností, že za nás Kristus zemřel a s vírou, že vstal z mrtvých, tedy, že žije. Asi bychom se nemohli k Ježíši modlit, kdybychom nevěřili, že žije – k mrtvému se přece modlit nedá. S Ježíšem hovořit můžeme, protože vstal z mrtvých a žije.

Po nějaké době, co Ježíš vstal z mrtvých, vystoupil na nebesa, odkud předtím sestoupil. Odtud potom na zem sestoupil Duch svatý, třetí osoba Božství. Duch svatý je skutečná osoba stejně jako sám Ježíš. Naše životy naplňuje jeho přítomností a pokud se mu poddáme, posvěcuje nás. Když vás Duch svatý naplní, dá vám moc vítězit nad hříchem. Než přišel Duch svatý v den Letnic, aby přebýval v člověku nikdo nemohl žít jako křesťan. Předtím se lidé mohli pouze polepšovat v některých aspektech svého *vnějšího* života. Ve svém nitru však zůstávali poraženi a podrobeni hříchu. Když vás naplní Duch svatý, Bůh sám žije ve vás a může vás uschopnit ke zbožnému životu zevnitř.

Evangelium přináší úžasné poselství: vaše srdce se může proměnit a jednou být naprosto čisté. To proto, že Bůh odpouští a Kristus z vašeho těla učiní Boží dům, v němž může žít prostřednictvím Ducha svatého.

Jednou jsem rozmlouval s kuřákem. Zeptal jsem se ho, zda by si zapálil v církevní budově. Řekl, že ne, protože ta budova je Božím domem. Odpověděl jsem mu, že domem Božím je jeho tělo a ne nějaká církevní budova. V církevní budově byste asi nespáchali cizoložství, že? V církevní budově byste asi nesledovali porno na internetu? Boží dům je vaše tělo, jestliže ve vás Kristus přebývá. Buďte tedy opatrní, k čemu používáte údy svého těla. Zlozvyky jako kouření, požívání alkoholu nebo užívání škodlivých drog a otevřenost nečistým myšlenkám, které vstupují do vaší mysli postupně zničí vaše tělo i mysl.

Život křesťana je jako závod. Když se odvrátíme od hříchu a narodíme se nově, ocitáme se na startovní čáře. Tím začíná maraton, který poběžíme do konce svého života. Běžíme,

běžíme a běžíme. Jsme tak den za dnem blíže a blíže cílové pásce. *Nesmíme ale nikdy ustat v běhu.*

Život křesťana lze také přirovnat ke stavbě. Narozením se nově jsme položili základy pro svůj dům. Potom pomalu stavíme horní část – a ta se skládá z mnoha nadzemních podlaží.

Takový život je ten nejlepší, jaký existuje, protože ze svého života postupně vytěsňujete co je špatné a rok od roku se víc a víc připodobňujete Bohu.

Co tedy máte dělat, abyste se mohli narodit nově?

Za prvé, *učíte doznání*, že jste hříšní. Nesrovnávejte se s ostatními a neutěšujte se, že jste lepší než oni. Hřích je jako prudký jed. Nezáleží, zda jste požili jednu kapku nebo sto, váš stav je kritický v každém případě, po požití jakéhokoli množství zemřete. Pokud chcete v křesťanském životě dobře odstartovat, přiznejte si a uznejte, že na tom nejste lépe než ten nejhorší hříšník na světě. Pak učíte rozhodnutí, že se *odvrátíte* od každého hříchu, který ve svém životě uvidíte.

Věřte v Krista. To znamená závazně se zaslíbit Kristu – ne pouze věřit ve své myslí určitým faktům o něm. Je totiž možné v někoho jen věřit aniž by se mu člověk zaslíbil. Kdyby se při obřadu otázali nevěsty: „Berete si dobrovolně pana xy? A ona by odpověděla, „Věřím, že je to dobrý člověk, ale nejsem si jista, zda jsem ochotna se mu odevzdat na celý život“. V takovém případě za něho nemůže být provdána, protože mu nedůvěřuje. Když se žena vdá, změní se celý její život. Změní svoje příjmení na manželovo. Opustí dům svých rodičů a přestěhuje se k manželovi. Ani možná neví, kde budou bydlet, ale svěří mu celou svoji budoucnost. Věřící mu. Takové to je, když někdo přijme víru v Krista.

Termín „křesťan“ označuje že je někdo Kristův. Je to jako s příjmením paní „Kristová“! Moje manželka mohla začít používat moje příjmení, až když se za mě provdala. Stejně je to s Kristem. Kristovo „příjmení Křesťan“ můžete nosit, až když jste jeho. Kdyby nějaká žena začala používat moje příjmení „Poonen“, aniž by se za mě provdala, byla by to lež. Pokud se tedy někdo nazývá křesťanem, aniž se Kristu závazně odevzdal, je lhář.

Manželství se uzavírá natrvalo, ne jen na pár dní. Stát se křesťanem je také závazek na celý život. Když se naprosto oddáte Kristu neznámá, že jste v tu chvíli již dokonalí. Nevěsta neslibuje, že nikdy v životě neudělá chybu. Chyb udělá mnoho a její manžel jí vždy odpustí. Slibuje ale, že s manželem zůstane věrně po celý život. To je obraz našeho spojení s Kristem. Dalším krokem, je křest ve vodě. Být pokřtěn je něco jako mít Oddací list. Manželství se neuzavírá tím, že si jen necháte vystavit Oddací list. Podobně tím, že se necháte pokřtít, se nestanete křesťanem. Oddací list vám vystaví až *poté*, co se oženíte. I pokřtění můžete být tedy teprve až *poté*, co se odevzdáte Kristu. Křtem potvrzujete, že jste skoncovali se svým starým životem a že jste Ježíše Krista učinili Pánem svého života.

V dobrém manželství spolu manželé hodně mluví. Proto i vy musíte hodně s Kristem mluvit a denně mu naslouchat, když k vám mluví skrze Bibli.

Dobrá manželka nikdy neudělá nic, co by manžela zarmoutilo. Všechno chce dělat společně s ním. Pravý křesťan také nebude dělat nic, co by Krista zarmucovalo – jako sledovat filmy, na které by se Ježíš nedíval. A nebude také dělat nic, co by nemohl dělat společně s Ježíšem Kristem.

Můžeme mít jistotu, že jsme nově narozeni? Ano. [Římanům 8,16](#) říká, že když jsme se nově narodili a žijeme podle Ducha, Duch svědčí spolu s naším duchem, že jsme děti Boží.

Takový život je úžasný – protože žijeme s tím nejlepším přítelem, jakého kdo může mít. Nikdy nejsme osamělí, protože Ježíš s námi je a bude vždy a všude. Můžeme mu říkat o všech svých záležitostech a prosit ho, aby nám je pomohl řešit. Takový život je plný radosti, osvobozený od úzkostí a strachu – neboť naši budoucnost drží ve svých rukou Ježíš.

Jestli se chceš narodit nově, řekni Pánu následující slova s upřímým srdcem a můžeš to udělat teď hned:

Pane Ježíši, věřím, že jsi Boží Syn. Jsem hříšník, který si zaslouží peklo. Děkuji ti, že mě miluješ a že jsi na kříži zemřel za moje hříchy. Věřím, že jsi vstal z mrtvých a že žiješ. Chci se právě teď odvrátit od svého hříšného života. Prosím tě, odpusť mi všechny hříchy a dej mi k mému hříchu nenávisť. Všem, kdo mi nějak ublížili nyní odpouštím. Pane Ježíši, přijď do mého života a od této chvíle se navždy staň Pánem mého života. Učiň mě právě teď Božím dítětem.“

Boží slovo říká: „Všem, kteří Krista přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi.“ ([J 1,12](#)). Pán Ježíš praví: „toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven.“ ([J 6,37](#)).

Můžete si být jisti, že vás přijal.

Nyní mu můžete poděkovat takto: „Děkuji ti Pane Ježíši, žeš mi dopustil a žeš mě přijal. Prosím, naplň mě svým Svatým Duchem a dej mi moc žít pro tebe. Od této chvíle se vždy chci líbit jen tobě.“

Měli byste nyní denně číst Boží slovo a prosit Pána, aby vás každý den naplňoval svým Svatým Duchem. Od teď se také potřebujete setkávat s jinými nově narozenými křesťany. Pouze tak porostete jako křesťané a budete mít sílu k následování Pána. Proste proto Pána, aby vás uvedl do dobré církve.

Ať vám Bůh bohatě žehná.